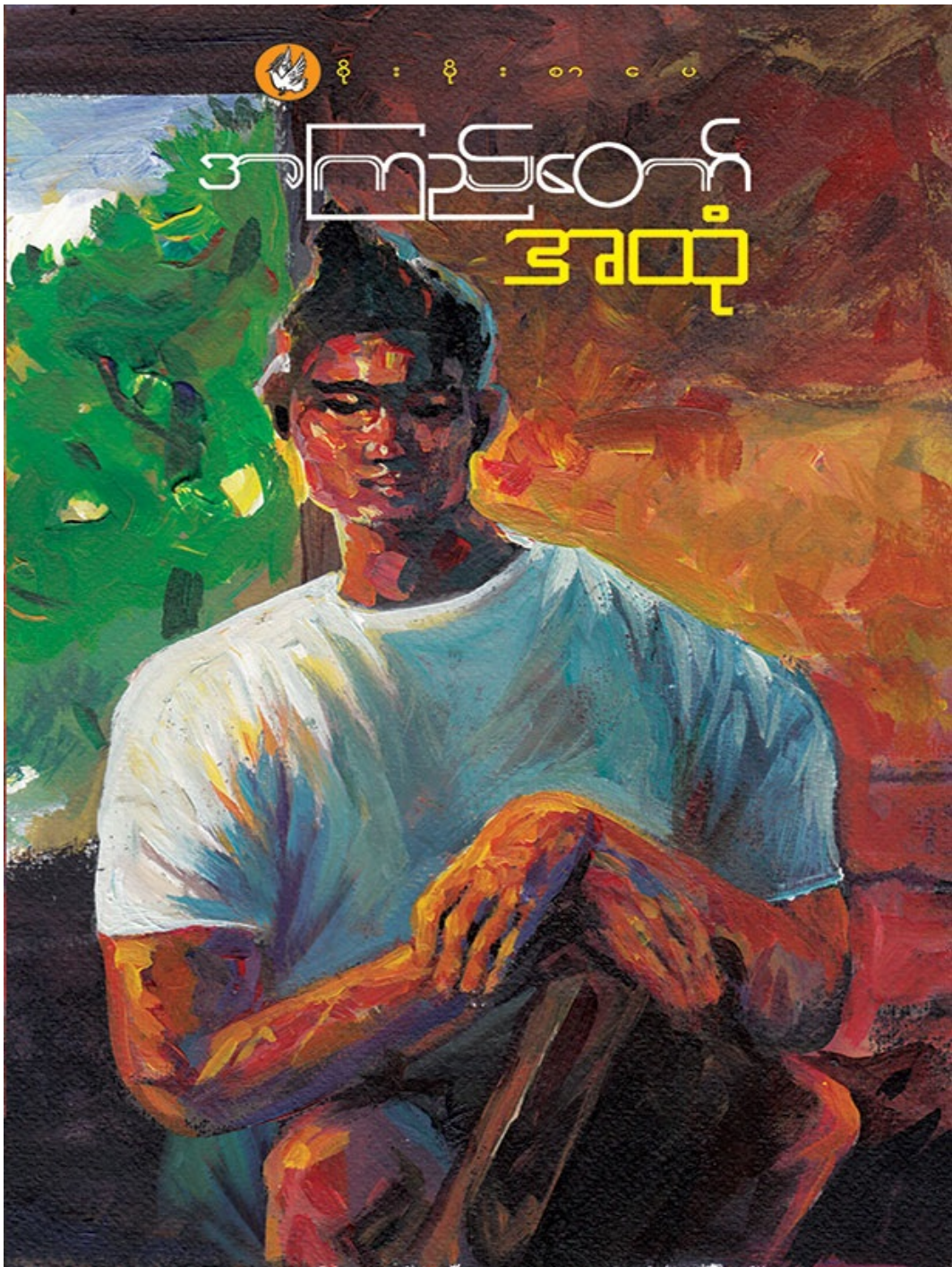

မိုး : မိုး : ဝါ : ဝါ

အကြည့်စွက် အဝို

ဆုဖလားလေး ခါးမှာကွယ်၊ သနားစဖွယ်မျက်နှာငယ်လေး နှင့်
ရပ်နေသူကိုမှ လာမေးသည်။

"ဒီလိုဆုဖလား ခါးဝယ်ပိုက်နိုင်အောင် အဘယ်သို့ကြိုးစားခဲ့
ရပါသလဲခင်ဗျာ"

နွားကျောင်းသား၏ အမေးကို ပညာရှင်ဆန်အောင် မည်သို့
ဖြေရမည်မသိ။ ကြောင်စီစီပြန်ကြည့်မိသည်။ အဖြစ်အပျက်များက ခေါင်းထဲ၌
နောက်ပြန်ရစ်လိုက်သလို တစ်ရစ်စီပြန်ပေါ်လာသည်။

မည်သို့အပြေးချန်ပီယံဖြစ်လာသနည်း။

ထိုအမေးကို ဖြေနိုင်ရန်အတွက် အစကို ပြန်ကောက်လိုက် သည်။

ထိုနေ့က မိဘများ ကောင်းကျိုးပေးသည့်နေ့။

ထိုနေ့က အိမ်ကပြင်ကွပ်ပျစ်မှာ အိပ်ရေးမပျက်ပါဘဲ မျက် လုံးမှိတ်
မိမိနှင့်နှပ်နေသည်။ ရွာ၏ ဘုရားပွဲဖြစ်သည်နှင့်အလျောက် ဆိုင်းသံ ဗုံသံ ပြိုင်ပွဲ
ပြေးပွဲအသံများ ဆူညံနေသော်ငြား သူ့အား နတ်စောင်းနှင့် ချောသိပ်နေသည့်နှယ်။
ဘုရားပွဲလည်း စိတ်မဝင်စား၊ ပြေးပွဲပြိုင်ပွဲများလည်း ခြေကြောတင်မည်စိုး၍
လှည့်ပင်မကြည့်။ လက်ကြောတင်းမည်စိုး၍ ထမင်းပင် ပါးစပ်နှင့်ဟပ်စားချင်တာ။
မကောင်းတတ်လို့။ ယခုလည်း စက်ဘီးဝယ်ခိုင်းတာ မဝယ်ပေးလို့ အိမ်ရှေ့

ရွဲ့အိပ်နေတာ။

ဘယ်နေရာမှာမှ မထူးချွန်ငြား ပေကပ်သည့်ဖက်တွင် ပေ
ထက်အကွရာတင်ရမတတ် ထူးချွန်၍ မိဘနှစ်ပါးခမျာ သူတို့မွေးထား
သည့်သားဖြစ်သော်ငြား ဘယ်အချိန် အိမ်ကမောင်းချရပါ့ဟူသော အတွေးမျိုးကို
အစဉ်တစိုက် ရိုက်သွင်းနေသော သားမျိုးပင်။

အလုပ်အကိုင် နတ္ထိ။

မိဘရှိလျှင် စားစရာရှိသည်မို့ အပူအပင်သည်လည်းမရှိ။ မိဘ
များကိုယ်တိုင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဆတ်ဆော့ပြီး မွေးလာသည်မို့ ကျွေးပေလိမ့်
တစ်သက်လုံး။ ကုန်းရုန်းပြီးရှာပေလေ့။ သားသမီးဖြစ် သူက မြိန်မြိန်ကြီး
စားပြရုံသာတာဝန်ရှိသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မစား လျှင် အတင်းခွံ့လာသည့်
မိဘ။ ယခု ကြီးလာတော့လည်း မခွံ့ရရုံ တမယ်။

မိဘများက မကျေမနပ်ဆိုလျှင်၊

"ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို မွေးပေးပါ၊ မွေးပေးပါလို့ တောင်း ဆိုခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး၊ အဖေတို့အမေတို့ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး မွေးချလာတာ၊ အခုမှ မကျွေးချင်တော့ ဘူး မလုပ်နဲ့၊
အမွေဖြစ်လိုက်လို့ ဘာမှမရဘဲနေမယ်၊ ဟင်း"

မိဘနှစ်ပါးအား ထိုစကားနှင့် ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုပြီး ဇိမ်နှင့် နှပ်လာတာ
လူပျိုကိုတောင် အခါလည်ကျော်ပေါ့။

ယခုလည်း သူတို့ဆတ်ဆော့၍ မွေးထားသည့်သားအား
မနာလိုမရှုစိမ့်နိုင်စွာ ကြည့်ပြီး၊

"တောက် မွေးလာတဲ့သား၊ လက်မောင်းတောင် လက်မောင်း
လောက်ရှိနေပြီ၊ အလုပ်အကိုင်လုပ်ဖို့မပြောနဲ့၊ လမ်းလေးတောင် ထ လျှောက်တာ

မမြင်ဘူးသလောက်ပဲ၊ ကျောင်းထားတော့လည်း စာ မသင်၊
လယ်ထဲဆင်းဆိုတော့လည်း မျှော့ကကြောက်နဲ့၊ ဘယ်သင်းနေရာ မှာ
သုံးရမှန်းတောင် မသိဘူး။"

'အောင်မယ် အောင်မယ် လမ်းတွေဘာတွေလျှောက်လို့ပါ လား၊
ကမ္ဘာကြီးတော့ ပြားပြီထင်ပါ၊ ဟဲ့ မိဖော့လုံး နင့်သားက လမ်း လျှောက်လို့ဟ၊
မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ထကြည့်ပါဦး'

ဖခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူ ဇိမ်ကျနေသည်ကို မကျေနပ်နိုင်
ဖြစ်နေသည်။

"အဖေရာ၊ ပုကျပုကျနဲ့ အိပ်ရတာ ဇိမ်ပျက်တယ်၊ ဘုရားပွဲလေး
ဘာလေးတက်ပါလား အဖေရာ"

ဘေးနားက စကားပြောဖော်လေးရှိနေတာကို နားမခံသာ ရှိနေ၏ ။

"ဪ မင်းကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ အဖေ့ထက်သား တစ်
လက်မကြီးချင်၊ အဲလေ တစ်လကြီးချင်နေတယ် ဟုတ်လား၊ မိဘကျွေး တာ
တဝတပြစား၊ ပြီးရင် အဲဒီ ကွပ်ပျစ်မှာပဲ အမြဲကွေးနေတော့ ဘယ်သူက
ကြည်ဖြူချင်မှာလဲ ဟင်၊ မွေးကတည်းက မင်းမှာထူးချွန် တာဆိုလို့ ဘာရှိလို့လဲ"

"အိပ်တာထူးချွန်တယ်လေ အဖေရ"

"တယ်လေ ခွေးမသား၊ အဲ ငါ့မိန်းမသား၊ ငါထက်လိုက်ရ
မကောင်းရှိရော့မယ်၊ အဲဒါထူးချွန်တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ပျင်းတာ ဖျင်း တာ၊
ထူးချွန်တယ်ဆိုတာ လူတကာအသိအမှတ်ပြု တစ်ခုခုဖြစ်မှ ထူးချွန်တာ၊ အဲဒီ
လိုထူးချွန်ဖို့မပြောနဲ့၊ မင်း လမ်းတောင်ကောင်းကောင်း လျှောက်ဖူးလို့လား၊ မိဘက
ချီချ၊ ချီတင် မလုပ်ပေးရရုံတမယ်"

"အဲဒါကြောင့် သားပြောတာပေါ့၊ စက်ဘီးလေးတစ်စီးလောက်

ဝယ်ပေးပါဆို"

လူကသာ ဘာမှမဟုတ်တာ၊ မိဘပြောလျှင်လည်း ကက်ကက်
ကလန်သေး။

"အောင်မာ မင်းကို စက်ဘီးဝယ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ မင်းက
ထူးထူးချွန်ချွန် ဘာလုပ်ဖူးလို့ ငါက ဘယ်လိုဆုချရမှာလဲ၊ မင်းက ဘာဆုရလို့ ငါက
ဘာဆုချရမှာလဲ၊ ကဲ ပြော"

ဗေဒါ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ကွပ်ပျစ်မှနေ၍ နှစ်လက်မ တိတိ
ခေါင်းကမြင့်လာ၏ ။

"ဆုတစ်ခုခုရရင် အဖေ သားကို စက်ဘီးဝယ်ပေးမှာလား"

"ဝယ်ပေးမယ်၊ မင်းဆုရတယ်ဆိုတာနဲ့ မင်းအဖေက စက်ဘီး
ဝယ်ပေးပြီးသား"

ဗေဒါမျက်နှာ တည်သွားသည်။

"တကယ်နော်"

"အောင်မာ သူကပဲ မိဘကို မယုံသင်္ကာနဲ့၊ တကယ် တကယ် ကဲ
ဟုတ်ပြီလား"

"ဒါဆိုပြီးရော"

ဗေဒါ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ထ၍ ထွက်သွားလေသည်။ ဒါကို ဖခင် ဖြစ်သူ
ဦးနီဘို တအံ့တကြဲဖြင့်၊

"အောင်မယ် အောင်မယ် လမ်းတွေဘာတွေလျှောက်လို့ပါ လား၊
ကမ္ဘာကြီးတော့ ပြားပြီထင်ပါ၊ ဟဲ့ မိဖော့လုံး နင့်သားက လမ်း လျှောက်လို့ဟ၊
မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ထကြည့်ပါဦး"

ဆိုကာ သူ့သားလမ်းလျှောက်တာကို အံ့အားသင့်နေရရှာ လေသည်။

ဦးနီဘိုကတော့ ဘာအဖြစ်မှမရှိတဲ့သားကို ဘာမှမမျှော်လင့်ဘဲ
ပုကျိပုကျိလုပ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူထင်သလိုဖြစ်မလာ။

"အဖေရှေ့ အဖေ အဖေ"

အလောတကြီးအော်သော သားဗေဒါအသံကြောင့် ဦးနီဘို အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်မိသည်။

"ဟေ ဘာလဲကွ ဟင်"

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ဦးနီဘို အံ့အားသင့်သွား ရသည်။ ဆုဖလားတွေ ဒိုင်းတွေပိုက်ပြီး ပြေးချလာသော ဗေဒါ။ ဝမ်းသာအားရဖြင့်ပင်၊

"ဟောဒီမှာတွေ့လား၊ သား ဆုတွေရလာပြီ၊ စက်ဘီးဝယ် ပေး၊ စက်ဘီးဝယ်ပေးတော့"

ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သော ဆုဖလားများ ဒိုင်းများ ဆု တံဆိပ်များကိုကြည့်၍ ဦးနီဘို ပို၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဟင် ဒါ ဒါတွေက"

"သားရလာတာလေ၊ ဒါတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဆုရရင် စက်ဘီးဝယ်ပေးမယ်ဆို ကဲ ရလာပြီ၊ ခုချက်ချင်းပိုက်ဆံထုတ်"

သားလိမ္မာပီပီ မိဘထံမှ ဓားပြတိုက်သည်။ ဦးနီဘိုက ဇေဝေ ဇဝါနှင့်၊

"ဒါ ဒါတွေက"

"ဘုရားပွဲမှာလုပ်တဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေက ရလာတာလေ၊ ပြောနေ ကြာပါတယ်၊ ပိုက်ဆံထုတ်၊ စက်ဘီးတစ်စီး သားတွေ့ထားတယ်၊ အမြန် သွားဝယ်မှရမယ်"

သူသားမှာ ဤမျှလောက် အားကစား၌ ပါရမီကောင်းလိမ့် မည်ဟု
မထင်ခဲ့သော ဦးနီဘိုမှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရသည်။

"လုပ်စမ်းပါ၊ စက်ဘီးဝယ်ဖို့"

"ဪ အေးအေး ခုဝယ်မှရမယ်ဆိုလဲ"

ဆိုကာ တစ်သက်တာလက်ကြောမတင်းဆုံး သားတော်မောင်
ဆုတံဆိပ်များရလာသည်ကို ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး၊

"ယူပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟေ့ မယ်ဖော့လုံး နင့်သားဗေဒါ ဆု
တွေရလာတယ်၊ အိမ်ကကြက်နီလေးနဲ့ ဂုဏ်ပြု"

"ဂစ်"

စကားပင်မဆုံး။ ကြက်နီကပဲ ဂစ်တာလား၊ မကြားဖူးစကား ကြားတော့
မယ်ဖော့လုံးကပဲ ဂစ်တာလားမသိ။ တစ်ခု တစ်ကောင် တစ်ယောက်တော့
ဂစ်ရရှာလေပြီ။ သို့သော် မယားချစ်ကို ဂရုမစိုက် နိုင်သေး။ သားချစ်အရေးက
ရှိနှင့်ကို။

ဦးနီဘို ဝမ်းသာလွန်းစွာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပိုက်ဆံသေတ္တာ
ဖွင့်သည်။

"အမြန်လုပ်ပါအဖေရ၊ စက်ဘီးက မရောင်းဘဲ ပြန်သွားဦး မယ်"
ဗေဒါက လောသည်။ ဒါကို ဦးနီဘိုက၊

"အေး အေးပါကွာ၊ ငါလဲ ဖွင့်"

ထိုစဉ်မှာပင်

"နီဘို ဟေ့ နီဘို"

အိမ်ရှေ့မှ အော်ခေါ်သံကြားရသည်။ သော့ဖွင့်လျက်တန်း လန်းကြီး

ဦးနီဘို ရပ်သွားသည်။ နောက် အသံကျယ်ကျယ်နှင့်၊

"ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူလဲ၊ အိမ်ရှေ့ကခေါ်တာ"

"ငါကွ အုန်းသီး၊ မင်းထွက်ခဲ့စမ်း"

အုန်းသီးအသံကြားတော့ ဦးနီဘိုရော ဗေဒါပါ ခေါင်းထောင် သွားသည်။
သူကြီးအုန်းသီး အုန်းသီးသူကြီးပေပဲ။

ထို့ကြောင့် ဖွင့်လက်စသော့ကို ဆက်မဖွင့်တော့ဘဲ၊

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီဗျာ"

ဦးနီဘိုက အိမ်ရှေ့ထွက်သည်။ သူကြီးခေါ်တာဆိုတော့ မထွက်ဘဲ
မနေရဲ။ ဗေဒါ အိမ်နောက်ဖက်ဝင်သည်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အဲ"

အိမ်ရှေ့တွင် သူကြီးအပါအဝင် တုတ်တွေဓားတွေနှင့်ရွာ သားများ။
မျက်နှာတွေက ခက်ထန်နေသည်။ ဦးနီဘို မရဲတရဲဆင်း လာပြီး၊

"ဘာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ သူကြီး"

"ဘာကိစ္စလဲ ဟုတ်လား၊ မင်းသားဗေဒါ ဘယ်မှာလဲ ထုတ် ပေးစမ်း"

ထိုအသံကြားသည်နှင့် ဗေဒါ အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိ၍
နောက်ဖေးပေါက်မှ ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ဦးနီဘိုကတော့ ဘာမှ မသိဘဲ
စိတ်အေးဟန်နှင့် ရင်ကော့ကာ၊

"ဪ ဪ ကျွန်တော့သားလေးဗေဒါ ဆုဖလားတွေ
အများကြီးရလာလို့ ဂုဏ်ပြုဖို့ လာကြတာထင်တယ်၊ ဒါဆို အိမ်ထဲ ကြွပါ၊
သားလေးရှိပါတယ် ဟဲဟဲ၊ သူ့အမေကတောင် သူ့သားဆုရ လာတာကို ဝမ်းသာပြီး
ကြက်နီလေးကို ဂစ်နေတာကြုံတုန်း စားသွား ပါဦး ဟီးဟီး"

ထိုစကားကြားတော့ သူကြီးအုန်းသီး ဦးနီဘိုက မျက်နှာ ပြောင်တိုက် ပြောနေတယ်ထင်ပြီး ပို၍ ဒေါသထွက်ကာ၊

"ဟေ့ကောင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့"

"ရူးပေါင်ဗျာ၊ ဒီဆုတွေက သားလေးဗေဒါ"

"ခိုးလာတာကွ ခိုးလာတာ"

"ဗျာ"

သူကြီးစကားကြားတော့ ဦးနီဘို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ နောက် ကယောင်ကတမ်းနှင့်၊

"ဟင် သူပြောတော့ သူရလာတာဆို"

သူကြီးက ခါးထောက်ပြီး

"ရလာမှာပေါ့ကွ၊ ခိုးလာတာကိုး"

"ဟာ"

ဦးနီဘို သဘောပေါက်စပြုသွား၏ ။ သူကြီးကသာ မျက်နှာ နီကြီးနှင့်၊

"တောက် တစ်ရွာလုံး ဘုရားပွဲမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပျော် ပွဲရွှင်ပွဲကျင်းပနေတဲ့အချိန်မှ ဆုတွေခိုးပြီး ထွက်ပြေးတယ်လို့ကွာ၊ အုန်းသီးလက်ထက်မှ မကြုံဘူးတာကြုံနေရတယ်"

သူကြီး၏ ဒေါသတကြီးစကားကို ဦးနီဘိုက ဇေဓဇဝါနှင့်၊

"ဒါ ဒါဖြင့် ဒီကောင် ပြိုင်ပွဲမဝင်ဘဲနဲ့ ဆုတွေ သက်သက်ခိုး လာတာပေါ့နော်"

သူ့စကားကို ရွာသားတစ်ယောက်က၊

"ဪ ခိုးလာတာပါဆို၊ ဟောဒီခိုင်းဆုကြည့်၊ ဒါ နွားပြိုင်ပွဲ မှာပေးဖို့ ခိုင်းကြီး"

မှန်ပေသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်းဆုအလယ်တွင် နွားပုံ ကြီး။
ဒါကိုတော့ လူရတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ နွားပေးမည့်ဆုကြီး။

"ဟောဒါက မုန့်လက်ကောက်ပြိုင်ပွဲအတွက် ဆုတံဆိပ်"

ဟုတ်၏။ ဒင်္ဂါးပြားလောက် အဝိုင်းထဲတွင် ကလေးငယ်တစ် ယောက်
မုန့်လက်ကောက်ကိုက် ဟီလာတိုက်နေပုံ။ သူ့သားဗေဒါက တော့ မကြီးမငယ်နှင့်
ဝင်ကိုကိုက်လာမှာမဟုတ်။ မုန့်လက်ကောက် ကို။

"ဟောဒါက ဆန်ကောရွက်၊ ဟောဒါက ထုပ်စည်းတိုး၊ ဟော ဒါက
အုတ်ခဲပစ်"

ဦးနီဘို မျက်လုံးများပင် ချာချာလည်ကုန်သည်။ ဆုတံဆိပ် များက
နွားအစ၊ တိုက်ကြက်အလယ်၊ ဖားခုန်အဆုံး ပါဝင်နေသည်ပဲ။ ဒါကို
သားတော်မောင်က သူကြိုးစားပြီး ရလာဟန်နှင့် အမြတ်လာ ထုတ်နေသည်ကိုး။
တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် ဦးနီဘို ဒေါသတို့ လှိမ့်လှိမ့် တက်လာ၏။ ထို့ကြောင့်

"ဗေဒါ"

နောက်ဖေးဘက်မှ လှစ်ခနဲ လူရိပ်တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြုံးပြီး ဖြီးနှင့်
ဗေဒါ၏ မျက်ခွက်။

"ဟေ့ ဟိုမှာ ဗေဒါပြေးပြီ လိုက်လိုက်"

"မလွတ်စေနဲ့ဟေ့"

"လိုက်ကြဟေ့ လိုက်ကြ"

ဝှစ်ခနဲ အသံသာ ကြားရသည်။ တစ်သက်လုံး အပျင်းတစ် နေသည့်ငနဲ၊
ဘယ်ကတည်းက အားရှိနေသည်မသိ။ ပြေးတာမှမှန် နေ သည်။

ရွာသားများ လိုက်မမီတော့။

ဗေဒါ မျက်နှာကသာ ပြုံးပြီးနေရသော်လည်း အားကုန်ပြေး နေရသည်။ သူ့ဘဝကမလွယ်။ အဖေမိလျှင်လည်း သက်သာမည် မဟုတ်သလို၊ ရွာသားများလက်ထဲရောက်လျှင်လည်း ချောင်မည် မဟုတ်။ အနည်းဆုံး ထိတ်တုံးတွင်တော့ တစ်ညခန့်အိပ်စက်ရပေ မည်။ ထို့ကြောင့် ခြေကုန်သုတ်နေရခြင်း ဖြစ်၏ ။ အတန်ကြာမှ ခြေ လှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ဘေးဘီဝေကြည့်တော့ ရွာအပြင်ခနီ တောကိုပင် ရောက်နေပေပြီ။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဤမျှလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ် ဘူးတော့ ရင်ဘတ်ကြီးကပင် ဖားဖိုလိုဖြစ်နေသည်။ အနီးအနားဝေ ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှရှိမနေ။ ရွာထဲဘုရားပွဲ၌ အပျော်ကြူးနေကြ ဟန်တူ၏ ။ ထို့ကြောင့်၊

"ထူးပါဘူးလေ၊ အမောပြေ ခနီရည်လေးပဲ ခိုးသောက်တာ ပေါ့"

ဟု စဉ်းစားမိပြီး ခနီပင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခနီရည် အိုးများကိုရှာပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။ ဇာတိက ပြချေပြီ။

"ဟား ဆိုးဘူးဟ၊ ပင်ကျစင်စစ်ဧကန်ဖြစ်တော့သကိုး"

ဗေဒါ သဘောကျသွားပြီး တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ကုန်အောင် သောက်လိုက်သည်။

ခနီတန်းတွင်လည်း ဘယ်သူမှရှိမနေတော့ စိတ်ကြိုက်ဆော် ၍ ရနေပြီပဲ။ နွားငတ်ကြီး ရေထဲကျသလို စိတ်ကြိုက်ပင်တွယ်နေ လိုက်တော့သည်။

အတော်မူးနေချိန်၌ ဘယ်နှအိုးမြောက်မှန်း မသိတော့။ မှတ်

လည်းမထားနိုင်တော့။

မူးမူးရူးရူးနှင့် ဓနိတောထဲမှ ပြန်ထွက်လာကာ၊

"ဆုတံဆိပ်လေး ခိုးမိတာ သူတို့အသားပဲ့ပါသွားတာကျလို့"

ရေရွတ်ရင်း၊

"အင်း ဇိမ်နဲ့နှပ်ဖို့ နေရာရှာမှ"

ဝေဝေဝါးဝါးနှင့် ကျိန်းစက်ရန် နေရာရှာလိုက်သည်။ အနီး အနားတွင် အဖီပါသည့် အဆောက်အဦးပင်မတွေ့။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ကောက်ရိုးပုံတစ်ပုံ။ ဗေဒါဝမ်းသာသွားသည်။

"ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပါလား၊ ဟားဟား ကြိုက်သွား ပြီ"

ဆိုကာ ကောက်ရိုးပုံဆီ ယီးတီးယိုင်တာနှင့် လှမ်းသွားသည်။ နောက် ကောက်ရိုးပုံထဲ အားရပါးရ လှဲချလိုက်သည်။

"ဟား ခုမှပဲ နတ်စည်းစိမ် ခံစားရတော့မယ်"

လူတွေမမြင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ကောက်ရိုးတွေနှင့် ဖုံးလိုက် သေးသည်။ လူတွေမြင်သွားလျှင် ပြဿနာရှိတာကိုး။ နောက်တော့ မောလည်းမော၊

မူးလည်းမူးနေသည်မို့ မှေးခနဲ။ အအိပ်မက်သူပီပီ

ချက်ချင်းငိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

ကောက်ရိုးပုံတွင် ဗေဒါနှင့်သူ့ချစ်သူပြာလဲ့တို့ တွေ့နေကြ သည်။ ယနေ့ကျမှ ပြာလဲ့က အချစ်စူးကာ ဗေဒါကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားသည်။ နှုတ်မှလဲ

"မခွဲနိုင်တော့ဘူး သိလား၊ ရွတ်"

ပြာလဲ့၏ အနမ်းရေယဉ်ကျောအောက် ဗေဒါ ပြုံးပြုံးကြီး မျော နေသည်။

"ရွတ် တကယ်ပြောတာ ရွတ်၊ မယုံလို့လား၊ ရွတ် ရွတ်"

အပြောထက်ကို လက်တွေ့က ပိုများနေသည်။

"ကိုဗေက ပြာလဲ့ကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲဟင် ရွတ်"

ပြာလဲ့အမေးကို ဗေဒါပြုံးပြီး၊

"ဟိုလေ ဒီဝါကျွတ်ရင် နှစ်ဖက်မိဘပြောပြီး"

သူ့စကားကို ပြာလဲ့က မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်ကာ၊

"မရဘူး၊ အခုကို လက်ထပ်ရမယ်၊ ကဲ ရွတ်၊ ကဲ"

ဆိုကာ ဗေဒါကို အတင်းဆွဲလှဲလိုက်ပြီး၊

"အခုကိုပြုရမယ်၊ အခုကိုပြုရမယ် ကဲ"

ဗေဒါ ပြာလဲ့၏ အပြုအမူကြောင့် လန့်သွားပြီး၊

"ပြာလဲ့ ပြာလဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်၊ အဲ ဘာတွေလိုက်ဆွဲ၊ ဟာ"

ဗေဒါ ခန္ဓာကိုယ် အေးခနဲ အထိအတွေ့။ ဗေဒါလန့်ပြီး အတင်းရုန်းကာ

"ဟာ ပြာလဲ့၊ မလုပ် မလုပ်နဲ့လေ ဟာ"

ရုန်းကန်ရင်း မျက်နှာပေါ်လာကျသော နေရောင်အထိအတွေ့ ကြောင့်

ဗေဒါ အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက် ဘေးဘီဝေ့ကြည့်လိုက် တော့ ပြာလဲ့မဟုတ်။

"နွား နွားကြီး"

ထိုတော့မှ ဗေဒါ ပြန်သတိရသည်။ ဆုဖလားခိုးမှုနှင့် အိမ်မှ

ထွက်ပြေးကာ၊ ခနိရည်တဝတပြသောက်ပြီး ကောက်ရိုးပုံထဲ လာအိပ် နေကာမှ

ဦးနိုင်မောင်၏ နွားသိုး ချုံလိမ်ကြီး။ နွားကြီးက ချုံတစ်ချောင်း လိမ်နေ၍

ချို့တစ်ချောင်းသာ မြင်ရသည်။ ထိုနွားကြီးချို့လိမ်က ကောက် ရိုးပုံမှ သူပုဆိုးကို ကောက်ရိုးအမှတ်နှင့် လာဝါးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို သူ့ချစ်သူပြာလဲ့က အချစ်ကြမ်းနေသည် အမှတ်နှင့် အိပ်မက် မြင်မက်နေခြင်းပင်ဖြစ်တော့၏ ။
ထို့ကြောင့် ဗေဒါ လန့်ဖျပ်သွားပြီး

"ဟေ့ကောင် မလုပ် မလုပ်နဲ့လေကွာ၊ ဟေ့ကောင် အဲဒါ ငဲ့ဟာ"

ဗေဒါ ကျွတ်ပါသွားသော နွားပါးစပ်ထဲက သူပုဆိုးကို အတင်း ခြေကန်ပြန်ဆွဲသည်။

"ဝမ်းဘော"

နွားကလည်း သူ့အစာကို အတင်းပြန်လုရလေမလားဟုဆို ပြီး ခြေကန်ရုန်းသည်။ ဗေဒါကလည်း လျှော့လို့မဖြစ်။

"ဟေ့ကောင် အဲဒါ ကောက်ရိုးမဟုတ်ဘူး၊ ပုဆိုးကွပုဆိုး၊ ပြန်ပေးစမ်း"

ခက်တာက နွားက လူစကားနားမလည်။ သူ့အစာကို လူဝင် လုရမလားဆိုပြီး၊

"ဝမ်းဘော"

ဟုအော်ကာ ခေါင်းကိုယမ်းထုတ်လိုက်တော့၊

"ဟာ သေပါပြီ"

"ဖုန်း"

နွားပါးစပ်ထဲမှ လုံချည်ကို အတင်းဆွဲထားသောဗေဒါ လေ ထဲမှာမြောက်ကာ ကျွမ်းပစ်ပြီး ခွေးကျ၊ကျသည်။ သူ့အစာကို သူပိုင် ပြီသိသော နွားသိုးကြီးက

"ဝမ်းဘော"

ဟု ဝမ်းသာအားရမြည်တမ်းကာ ရွာခြမ်းဖက်သို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ခုန နွားကြီးကောင်းမှုနှင့် ကျွမ်းထိုးခဲ့ရသော ဗေဒါမှာ ဒေါသထွက်ပြီး ဖုန်ထဲမှ လူးလဲထသည်။ ခါးကလည်းမျက်၊ နားထင်ကလည်း ခွက်မို့ ဒေါသထွက်ပြီး၊

"ဪ ငါ့ကိုဖုန်လူးတဲ့နွား၊ သိကြသေးတာပေါ့၊ ငါလာပြီ ဟေ့၊ မင်းသေဖို့သာပြင်"

ဆိုကာ နွားနောက်အတင်းပြေးလိုက်လေတော့သည်။ သူက တောသူဌေးသားဆိုတော့ ဒီနွားတစ်ကောင်ဖိုးလောက်က သတ်စား၍ ရသည်ကိုး။

"ဟေ့ကောင်နွားကြီး၊ မင်း ပြေးနိုင်မှလွတ်မယ်ကွ၊ ဟားဟား"

နှုတ်မှ ဒေါသတကြီးအော်ပြီး နွားကြီးနောက် ပြေးလိုက်လေ သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ နွားကြီးပြေးသွားတာက ဘုရားပွဲပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်နေသော နေရာသို့။ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြေးနေသောနွားသိုးကြီးမှာ သူ့မျက်စိထဲ ဖင်ခါ၍ ပြောင်ပြနေသယောင် မြင်ရတယ်။ သူက အ နောက်က ကြည့်နေရသူကို။

ဗေဒါ ဒေါသတို့ ငယ်ထိပ်ဆောင့်ရှာပြီ၊ ဘာမှမမြင်တော့ဘာမှလည်းမသိတော့၊ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က နွားကြီးကိုမိရန်သာ။

"ဟဲ့နွား၊ နင်ပြေးနိုင်မှ လွတ်မယ်"

သူ၏ ဒေါသတကြီးအော်သံ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါသစိတ် နှင့် ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ပွဲခင်းထဲမှာတော့၊

"ဟာ"

"ဟင်"

"ဘယ်လိုဖြစ်လာတလဲဟ"

ပါးစပ်ထဲ လုံချည်ကိုက်ပြီး ဖုန်တထောင်းထောင်းထအောင်

ပြေးလာသော နွားကြီးမြင်တော့ ပွဲလာသူအားလုံး မျက်လုံးပြူးကုန် ၏။ ထို့ထက် ပိုမျက်လုံးပြူးစရာက နွားသိုးနောက် တရစပ်လိုက်ချ လာသော ဗေဒါ။ အားလုံးထခုန်ကာ၊ "ဟ ဟ ဒါ ဒါက ဘယ်လို"

"အောင်မလေး လုပ်ကြပါဦး၊ ဘာကြီးလဲ မြင်ဖူးပြီ၊ မြင်ဖူး ပြီ"

"ဟင် ဒီ ဒီကောင်"

နွားကြီးအနောက်က ဒေါသတကြီးလိုက်လာသော ဗေဒါကို မြင်တော့ ထွက်ပြေးသည့်မိန်းမက ထွက်ပြေး။ ပြေးဝင်လာသောကလေး များနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်၏။ ဗေဒါကတော့ ဘာမှမသိတော့။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် နွားကြီးမိရေးပင်။ နွားဖင်ကိုကြည့်၍ ဒေါသက ငယ်ထိပ် ဆောင့်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် တရကြမ်း ပြေးလာ၍ ပွဲလယ်တွင် ရပ်လိုက် ပြီး၊

"နွား ခုနကနွား ဘယ်ရောက်သွားလဲ"

လူအားလုံးက လက်ညှိုးပင်မညွှန်နိုင်။ သူ့ကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်သည်။

"နွား နွားကြီး ဘယ်မှာလဲဆို ပြောစမ်း"

သူ့အော်သံကြောင့် ရွာသားအားလုံး ယောင်ယောင်ကမ်း ကမ်းနှင့် ရွာအရှေ့ခြမ်းစမ်းချောင်းဆီသို့ ပြိုင်တူလက်ညှိုးထိုးညွှန်ကြ သည်။ ထိုတော့မှ ဗေဒါလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့်၊

"ဟားဟား မြေပုံရပြီပဲ၊ မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ နွားမသားရယ်၊ ဟားဟား မင်းကိုဆုံးမဖို့ ဗေဒါလာပြီ"

ဆိုကာ ရွာအရှေ့ခြမ်းစမ်းချောင်းသို့ ပြေးချသွားလေတော့ ၏။ ရွာသားများမှာ ရွာကစားပွဲတွင် မကျင်းပအားတော့ဘဲ ဗေဒါ နှင့်နွားကြီးအဖြစ်ကို တစ်မျိုးမြင်ပြီး၊

"ဟ ဒီကောင့်နှယ် နွားသိုးတောင် မရှောင်ပါလား"

"အောင်မလေး ကြောက်စရာပါလားနော်၊ လူမဟုတ်တဲ့ နွား နဲ့မှ၊
နွားကမှနွားထီး"

"ဘာဆက်ဖြစ်မလဲလို့ လိုက်ကြည့်ရအောင်"

ဆိုကာ ဗေဒါနှင့်နွားသိုး ပြေးချသွားသော ရွာအရှေ့ခြမ်း သို့
လိုက်ချသွားကြတော့၏။

ရွာအရှေ့ခြမ်းစမ်းချောင်းဆီရောက်တော့ အခန့်သင့်ပင်။
သူတစ်ဖက်သတ် ကြိတ်ပိုးနေသော ပြာလဲ့တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု စမ်း ချောင်းမှာ
သုံးရေခပ်ချိန်နှင့်ကြုံသည်။

ယခုလိုအချိန်မျိုး၌ ပြာလဲ့တို့လူစုနှင့်ဆုံတာကို ဗေဒါဝမ်းသာ သွားသည်။
ပြာလဲ့တို့က သူဒေါသထွက်တာ မြင်မှမမြင်ဘူးတာကိုး။ ယခု ကံကောင်းလွန်းလို့
မြင်ဖူးပြီလေ၊ ထို့ကြောင့် ပို၍ ဒေါသထွက် ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
ပြာလဲ့တို့နားပြေးသွားကာ၊

"နွားကြီး၊ ခုန ဒီဖက်ကို နွားကြီးတစ်ကောင် ပြေးလာတာ မြင်လား၊
နွားကြီးတစ်ကောင်ပြေးလာတာ မြင်လား"

သူ့အမေးမဆုံးမီ ပြာလဲ့နံဘေးက ဘုတ်ဆုံခေါင်းပေါ်မှ ရေ အိုး
ခွမ်းခနဲကျကွဲသံ ကြားရ၏။

ပြာလဲ့က သူ့ကို ကြက်သေသေသလိုကြည့်ကာ

"ချို့ ချို့တစ်ချောင်းနဲ့နွားကြီး ဂစ် ဂစ်"

စကားပင်မဆုံးလိုက်။ ခေါင်းပေါ်မှရေအိုး ခွမ်းခနဲကျကာ လူလည်း
ပုံလျက်လဲကျသွား၏။

သိပ်မကြာ။ နောက်လူများ၏ ရေအိုးကျကွဲသံ တခွမ်းခွမ်း။

"ဟင် ဘာဖြစ် ဘာဖြစ်"

ပြာလဲ့တို့အုပ်စုကိုကြည့်၍ ဒေါသထွက်ချင်ယောင်ဆောင် နေသော ဗေဒါ
ကြောင်သွား၏။ နောက် ယောင်ပေပေနှင့်

"ပြာလဲ့ ပြာလဲ့ ဟိုနွားကြီး ငါ့လုံချည်ကိုက်သွားတာကို နင် တို့က ဘာဖြစ်
ဟာ"

ဟု ငုံ့ကြည့်ရာ၊

"ဟာ"

ထိုတော့မှ ဗေဒါ ခေါင်းနပန်းကြီးသွား၏။

"ဟင် လုံချည်၊ ငါ့ ငါ့လုံချည်"

မျက်နှာပင် ဘယ်နားထားရမှန်းမသိ။ ရှိစုမဲ့စုအကျ...ကို ဆွဲချ မိသည်။
မမိ။ ဒေါသကြောင့်သာ သတိမထားမိတာ။ သူက လုံချည် ချွတ်၍ တစ်ရွာလုံး
ပတ်ပြေးမိခဲ့ပြီ။ ယခုလည်း ရေခပ်ဆင်းသော မိန်းကလေးများရှေ့မှာ။

"အား"

ဗေဒါ သူ့ဘာသာသူငုံ့ကြည့်ပြီး ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲခုန်ဆင်းမိ သည်။
ဖြစ်ချင်တော့ နွေရာသီစမ်းရေချောင်းရေ ဖြစ်သည့်အတွက် ရေက
ဒူးခေါင်းလောက်သာရှိသည်။ ဘယ်နေရာမှမလုံ။ ထို့ကြောင့် ဒူးခေါင်းလောက်ရေထဲ
ကြောင်စီစီနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

ခါးတစ်ပိုင်းက ရေပေါ်မှာ။ ဒူးနှစ်လုံးကလည်း ရင်ဘတ် ထောက်၍
သူ့ကိုပြောင်ပြနေသလို။

ပထမတော့ ရှက်လွန်း၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ နောက်တော့
ပြာလဲ့တို့အုပ်စု ကုန်းပေါ်မှာမေ့လဲနေတာ သတိရသွား၏။

အပျင်းကြီးသူ ဒေါသကြီးသူဖြစ်သော်ငြား သနားကြင်နာတဲ့
စိတ်ကလေးရှိသူမို့ ရှိစုမဲ့စုရေလေးနှင့် ကုန်းပေါ်ပက်တင်ကာ၊

"ပြာလဲ့ ပြာလဲ့ ထ ထ"

ဟု ရေပက်၍ နှိုးနေသေး၏။

"ပြာလဲ့ ဘုတ်ဆုံ ညါချော ထကြလေ ထကြ"

သူပက်တင်သောရေ အစင်များသောအခါ ခုနက ချိုတစ်ချောင်းနှင့်နွားကြီးအားမြင်၍ မေ့နေကြသော မိန်းမတစ်စု ပြန်နိုး လာကြသည်။

"ဟင် ဟင် ခုနက ချိုတစ်ချောင်းကြီး"

"ဘာကြီး၊ ဘာကြီးလဲ၊ ဒါကြီးဘာကြီးလဲ"

ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေကြသည်။ အခန့်သင့်ပင်။ သူတို့နိုးလာ သောအချိန်၌ ပင်ရွာသားများ ကမ်းလုံးညွတ်မျှ စမ်းချောင်းဆီ ရောက် လာကြသည်။

ခူးမျှသာရှိသော စမ်းချောင်းရေထဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေ သော ဗေဒါကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် လာကြည့်နေကြသည်။ ဗေဒါ ကလည်း ရလိုရည်း အောက်ကရေကို အနယ်ထအောင် ဖွလိုက်သေး ၏။ သိပ်တော့မဆိုး။ သို့သော် ရေပေါ်ပေါ်နေသော သူ့မျက်နှာကြီးသူများတကာမြင်နေရတော့လည်း ကြာတော့ရှက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် အရှက်ပြေလိုပြေငြား ရေထဲသို့ ခေါင်းကို ပလုံခနဲ ငုံ့ချလိုက်သည်။

အရှက်တော့ပြေပါသည်။ သို့သော် ရေကတိမ်နေတော့ တစ် ပိုင်းလုံလျှင် တစ်ပိုင်းမလုံသော သဘောအတိုင်း ခြေနှစ်ချောင်းကွေး ကွေးကြီးနှင့် ကားကားကြီး ရေပေါ် ပေါ်လာသောအခါ။

ကြောင်ငေးနေသော ကမ်းပေါ်မှလူများ ထိုတော့မှအထိတ် တလန့်နှင့်

"ဟာ ဟိုကောင် ဘာလုပ်ပြတာလဲ"

"ဒါ ဒါ သက်သက်စော်ကားတာ"

"အေးလေ၊ ခုနကလည်း ရွာထဲ ပတ်ပြီး လုပ်ပြပြီးပြီ"

"ဒါတော့ တစ်ရွာလုံးကို ဒါပဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲဟေ့၊ ဒါတော့ သည်းမခံနဲ့"

ဆိုကာ လူအများ၏ ဒေါသကို ငယ်ထိပ်ရောက်အောင် ဆွ လိုက်သလို ပြီတီတီခြေနစ်ချောင်းက ရေပေါ်တဖောင်းဖောင်းရိုက်ပြ နေလေတော့ ဘယ်သူမှ သည်းမခံတော့။

"ဒီလောက်စော်ကားတဲ့ကောင် ချကွာ"

"ဟေ့ လေးခွနဲ့ဆွဲပါကွ"

"အုတ်ခဲနဲ့ထုဟေ့၊ အုတ်ခဲနဲ့ထု"

"ပေးစမ်း၊ ငါ လှုံနဲ့ဆင်းထိုးမယ်"

ခေါင်းက ရေထဲရောက်နေသဖြင့် အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေ သည်ကိုမသိ။ သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ ဥတက်အောင်(ဥပမိ ရုပ်တက်အောင်)လုယက်အတေခံရ၍ မွေးမေလေ့သားအကောင်းစား ခမျာ ရေထဲ တအုအုနှင့်အော်ရင်း ပြန်ပေါ်လာရရှာလေသည်။

ပေါ်ပြန်လည်းမသက်သာ၊ ချောင်းအသွယ် မြောင်းငယ် လေးမှာ ကျူရိုးရှင်ကို မြင်ပြီးသကာလ၊ ဗွက်ထဲ ခေါင်းနှစ်ပျော်ပါးထား သော ဘဲခေါင်းသဖွယ် သူ့ရုပ်ငယ်ကို မြင်ပြန်လေတော့။

"ဟာ ဒီကောင် ဒီလောက်ထုတာတောင် ငါတို့ကို ပြောင်ပြ နေသေးတယ်၊ ဆက်ထုကွ၊ ဆက်ထု"

"ချပါဟ၊ မမှတ်သေးဘူးဟ"

အများတကာ မဆိုထားနှင့်၊ မွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်ပင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ၊

"ဟေ့ကောင်တွေ အဲဒါ ငါ့သားပဲ တစ်ခါတည်း တံကျင်လျှို့ ပစ်"

ဟူသောမြည်သံပေး၍ သူကိုယ်တိုင် ဘတ်ခွကြီးနှင့် စိမ်ပြေ နပြေထိုင်ဆွဲနေလေတော့ ရွာသားများ အားရရှာပြီပေါ့။

ထမင်းရည်ချောင်းစီး မောင်းတီးသလို ခေါင်းချည်းတခုခုံ နှင့်အတီးခံနေရသော ခေါင်းခမျာ မစားသာတော့။ ထို့ကြောင့် သက် သာလိုသက်သာငြား ဘဲခေါင်းကိုရေနစ်၊ ကျူရီးရှင်ကို ပြန်ထောင်လေ ပြန်ရာ၊

"ဟ ဟ ဒီကောင် တယ်လည်း အခွက်မာပါလား၊ ကြည့်စမ်း ဟေ့ ဟေ့၊ ကလေးနဲ့မိန်းမတွေ မျက်နှာလွှဲ၊ ငါ အုတ်နီခဲနဲ့ အတက် ကိုဆွဲမယ်၊ ကဲ လာလေ့"

"ဟဲ့ ချက်ကောင်းထိအောင် သုံးခွမိန်းနဲ့ ဆွဲပါဟ၊ ဖောက် ဖောက် ကျိ ဆိုတဲ့အသံ ကြားရအောင်"

"မလုပ်ပါနဲ့၊ ကလေးသနားပါတယ်၊ ငါ အပ်နဲ့ပဲ ဆင်းဖောက် လိုက်မယ်"

"ပစ်မှတ်တွေ့ပြီ၊ ဂျင်ဂလီပေးစမ်း"

ဆိုကာ သားရေကွင်းနှင့်ပစ်လျှင်ကို ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာတတ်သော ကျူရီးမှာ ရေရှည်မခံသာ။ ထို့ကြောင့် တစ်ပြန်တစ် လဲ ဘဲခေါင်းကို အလှည့်ပေးရပြန်ရှာသည်။

မိဘက မွေးကတည်းက လက်သည်က သောက်မြင်ကပ်ပြီး တင်ပါးကို တဖောင်းဖောင်းနှင့် အဆွဲခံထားရသော မျက်နှာကလည်း တူနှင့်ထုလျှင် ပုပုဝင်သွားသောအရုပ်လို စပ်ဖြဖြပြန်ပေါ်လာသော ကြောင့် မျက်ခွက်တစ်ခုကပင် ဒေါသကို ဆွနေသယောင်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ခေါင်းအလှည့်ကွယ့်၊ ခေါင်းကိုဆွဲ၊ ခေါင်းကိုဆွဲ"

"နဖူးပြောင်ကို ချိန်ပါဟဲ့"

ဤသို့ဖြင့် ဘဲခေါင်းတစ်လှည့်၊ ကျူရီးတစ်လှည့်၊ အလှည့်ကျ

ခံနေရသောအခါ နှစ်ခုလုံးက ဘယ်သို့မှ မခံနိုင်ရှာတော့။ ထို့ကြောင့် ဗေဒါပျံ့ခများ
ရေထဲကိုအလျားထိုး၍ ငါးမွှေထိုးလို မြစ်ဝရောက်အောင် နံးတိုး၍
ကူးရရှာလေတော့သတည်း။
